

Alenka v říši divů – Alenka v podivné říši

Scénář: Tereza Bergmanová

Námět: Lewis Carrol

1. Dolů králičí dírou
2. Kuriální závod
3. Housenka
4. Vévodkyně, Kočka Šklíba
5. Bláznivá svačina
6. Krokot se Srdcovou Královnou
7. U Bílé královny
8. Les
9. Srdcový tribunál
10. Návrat domů

Role:

Alenka

Bílý králík

Kočka Šklíba

Zajíc Březňák

Plšice

Kloboučník

Srdcová královna

Bílá královna

Vévodkyně

Housenka

Srdcový spodek

Tydlita

Tydlida

Sestra Alenky

Blboun

Myška

Straka

Papoušek

Karty

Stráže

Dvořani

Květiny

Kuchařka

Žabí lokaj

Ryba v Livreji

Tribunál/porota

1. Dolů králičí dírou (Sestra, Bílý králík)

Alenka: Dnes je tak krásně! Co mi dnes budeš předčítat?

Sestra: Tak jako vždy, Alenko! *(Rozevře knihu a pohodlně se usadí a začne číst)*

Od konce 17. století a v 18. století dosáhlo osvícenské myšlení největší popularity. Ve Francii či v Anglii se stalo prakticky jediným uznávaným myšlenkovým východiskem. Pro duchovní tvorbu znamenalo odpoutání se od dosavadního stavovství - mezi filosofy a literáty začali pronikat ve velké míře i měšťané...

(Alenka zívne, protáhne se a lehne si vedle sestry. V tom kolem proběhne králík a Alenka zbystří, vyskočí na nohy a běží za ním. Sestra čte dál a postupně ztišuje hlas)

Alenka: Králík? A tady? *(běží za ním a králík brblá)*

Bílý králík: Ach, zlato, zlato, přijdu pozdě, přijdu pozdě!

(Alenka otevře pusku, že se na něco zeptá, ale králík utíká pryč a ztratí se jí)

Alenka: Počkej přeci! To je divné, mluvící králík. A s hodinkami. *(Přemýšlí, a v tom ho zase spatří, tentokrát ho utéct nenechá)*

Alenka: Pane králíku! Počkejte!

Bílý králík: Ach, zlato, já, já, pozdě, přijdu pozdě, a to jdu na strašně důležitou schůzku. Nemám čas, musím pospíchat, nemůžu tady stát, promiň! *(rozběhne se za velký strom a Alenka ho následuje, rozhlíží se a myslí, že ho zase ztratila...v tom začne padat do díry pod stromem)*

Alenka: To je divné. Padám nějak pomalu. A když padám dolů, jak se odtud asi dostanu? Kdopak dá Číče, mojí kočce, mlíčko? Kdyby tu tak Číča mohla být, bylo by to fajn. I když tu nevidím žádnou myš. Možná, že by Číča chytla netopýra. Jedí kočky netopýry? Nebo netopýři jedí kočky? *(na chvíli se odmlčí)*

Díra bude asi hodně hluboká, padám už tak dlouho. Kdy už bude konec? Kdy už budu dole? Moc ráda bych věděla, kolik kilometrů hluboko jsem se propadla. Možná už budu ve středu Země. Možná, že se propadnu až do Austrálie!

(dopadla do měkkého polštáře do šera, zahlédla ještě bílého králíka, jak ji mizí z očí a pořád nadává, že jde pozdě)

Bílý králík: U sta slechů a fousků, zlato, jdu tak pozdě, nemám čas na řeči, musím běžet!

(sotva se rozkouká, zjistí, že je v místnosti s mnoha dveřmi různých velikostí)

Alenka: Páni, tolik dveří a různých velikostí a tvarů. *(vyzkouší všechny a zamčené)*

Teď když jsem tady, jak se dostanu ven? *(všimne si stolku a na něm malého klíčku)*

Malý klíček, ale do jakých dveří asi může pasovat. *(očima prohlíží dveře, až odhrne závěs a za ním objeví malé dveře, otevře je)*

Nádherná zahrada! Zkusím se protáhnout. *(zkouší to, ale nejde)*

Jaký to má smysl, strkat tam hlavu, když neprostrčím ramena. Kdybych se tak mohla o kousek scvrknout!

(zavře dveře, všimne si na stolku lahvičky)

Páni, píše se tu, vypij mě! Co když je to jed? Ale co mi zbývá, vypiju to a uvidím.

(odloží klíč a trochu si lokne)

Mňam, chutná to jako krocaní pečínka, ananasový pudink a horká máslová topinka!

(chytne se za hlavu)

To je divné! Mám pocit, jako bych se zmenšovala! Co když se úplně ztratím? Jsem tak maličká! A na klíč teď nedosáhnu. *(začne plakat a v tom objeví pod stolem krabičku s koláčkem)*

Páni, krabička s nápisem, sněz mě! Kousek ukousnu a snad...Jů, já zase rostu! Ale počkat, počkat, to stačí! Už ne! Vždyť to je příliš! Jsem v pasti! Co jenom budu dělat?!

Nikdy těmi dveřmi neprojdou! *(začne plakat)*

(v tom vejde dveřmi Bílý králík)

Bílý králík: Ach, ta vévodkyně! Ach, jdu tak pozdě! Vévodkyně strašně nerada čeká!

Alenka: Nemohl byste mi pomoci?

Bílý králík: *(vzhlédne a lekne se, upustí rukavice a vějíř)* Jéé, mám velké zpoždění, musím běžet, nemám čas!

Alenka: *(sehne se pro rukavice a vějíř)* Ještě včera bylo všechno normální a dneska jsem obrovská! *(v tom se začne zmenšovat)*

Jak to, že se zase zmenšuju? To asi ty rukavice a vějíř! *(upustí je a rychle sáhne po klíči, než se ještě zmenší)*

To jsem měla na mále, úplně bych se ztratila! Ale co to? *(začne plavat)*

To je nějaké moře asi. Vždyť to nemůže být pravda! To musí být moje slzy. Já plavu ve vlastních slzách? Velmi zvláštní! *(doplave ke dveřím, odemkne a vyplaví jí to do jiné zahrady, než viděla)*
(když se vzpomatuje, zjistí, že není sama)

2. Kuriální závod (Papoušek, Blboun, Myška, Straka, Bílý králík)

Papoušek: Mám úplně mokré peří.

Myška: A moje srst by se dala ždímat.

Blboun: Měli bychom s tím něco udělat.

Alenka: Dobrý den. Jsem taky promáčená.

Straka: Zajímalo by mě, kde se to slané jezírko vzalo.

Papoušek: To ano!

Alenka: Moc se omlouvám. To bude asi má chyba. Byly to moje slzy.

Myška: Co s tím ale uděláme?

Blboun: V tom případě se nejlépe usušíme kuriálním závodem!

Alenka: Co to je? *(zvědavě)*

Blboun: No, pojďte to zkusit a uvidíte. Tady bude závodní dráha. *(ukáže kolem sebe)*

Připravit...pozor...ještě ne...připravit...už to bude...ted'!

(zvířátka se rozběhnou různými směry a zastaví, kdy chtějí, a zase běží)

(Alenka se přidá a velmi se baví)

(po chvilce se všichni zastaví a jsou usušení)

Blboun: Závod je u konce!

Alenka: Kdo vyhrál?

(Blboun přiloží ukazováček na čelo a zamračí se)

Blboun: Všichni vyhráli a všichni musí dostat ceny.

Papoušek: Ale kdo je má rozdat?

Blboun: Nu, ovšemže ona! *(ukáže na Alenku)*

(všichni jdou k Alence a křičí „Ceny! Ceny!“)

Alenka: Ale...já nemám...já nevím... *(strčí ruku do kapsy a vyloví čtyři bonbóny, zvířátka po nich sáhnou a strčí si je do pusy)*

Myš: Ale co Alenka? I ta musí přeci dostat cenu!

Blboun: Ovšem! *(otočí se k Alence)* Co ještě máte v té kapse?

Alenka: *(zaloví a vytáhne)* Náprstek.

(Blboun po něm sáhne a slavnostně prohlásí)

Blboun: Prosíme, abyste ráčila přijmout tento elegantně obyčejný náprstek!

(všichni tleskají)

Alenka: Děkuji? *(nechápacvě ale pokorně)* A smím vám teď povyprávět o své Číče kočce? Zůstala nahoře...

Papoušek: Jéé, to je hodin, musím už jít. Mějte se!

Straka: Tenhle noční vzduch mi opravdu nedělá dobře. *(zakašle)*

Myška: Brr, já se taky loučím. *(a mezi řečí)* Vyprávět myši o kočce, taková troufalost!

Blboun: No, děkuji za závod. Běžím za dětmi. A kdyby někdy něco, tak nic.

(všechna zvířátka odchází a Alenka zůstává sama)

Alenka: Kéž bych se byla nezmínila o Číče. Asi jsem je urazila a zase jsem zůstala sama.

(přicupitá Bílý králík)

Bílý králík: Ó, vévodkyně! Tahle vévodkyně! Ó, mé drahé pacičky! Ó, můj kožich a vousy! Ta mne dá popravit, jakože fretka je fretka! Kde jsem já je jenom mohl ztratit?

(Alenka začne hledat s ním, ale králík ji osočí)

Marjánko? Co ty tady děláš? Běž domů a přines mi rukavice a vějíř!

(Alenka se poleká a běží k domku)

Alenka: Překrásný dům. Na králíka si nežije špatně.

(najde na stole další lahvičku)

Páni, je jiná než ta předešlá, ale doufám, že po tom nápoji zase vyrostu. Chtěla bych být zase velká. *(napije se a vyroste)*

Jejda, to je příliš!

Bílý králík: *(snaží se otevřít dveře)* Co to? Aha, zkusím zadní okno. *(spatří obří ruku, vyleká se, až upadne)* Co to je? To je obří ruka? Ale co tam dělá? Musím jí nějak odstranit, ale jak?

Alenka: Promiňte, ale mohl byste mi pomoci?

Bílý králík: Třeba pomůže tohle! *(vyndá z kapsy malé koláčky jako kamínky a začne je házet po ruce)*

Alenka: Au, co to děláte? *(sebere kamínek)* Hází po mě...počkat, to vypadá jako malé piškotové koláčky. Zkusím jeden ochutnat, třeba se...*(začne se zmenšovat)* Aaa, funguje to! Ale, jsem ještě menší než předtím. Sotva větší než moucha. A já bych se tak chtěla dostat do té zahrady... *(vyleze z domku a vydá se do trávy)*

3. Housenka

Alenka: Dobrý den, paní. Haló? Paní, s kým mám vlastně tu čest?

Housenka: Major obří housenka, zasloužilá veteránka a oddaná služebnice jejího veličenstva sira Anglie a nositelka odkazu...*(zaostří)* A kdo jste vy?

Alenka: Už vlastně ani nevím.

Housenka: Tak jak bych to měla vědět já?!

Alenka: Víím jen, kdo jsem byla ráno. Jenže od té doby jsem se už mnohokrát změnila.

Housenka: Ihned mi to vysvětlete nebo vás budu muset zatknout!

Alenka: No, nedokážu vám to vysvětlit, protože jaksí nejsem sama sebou.

Housenka: Tomu nerozumím.

Alenka: Každý by měl mít svoji velikost, že ano. Ale já už jsem jich vystřídala tolik, že jsem z toho celá zmatená.

Housenka: Proč?

Alenka: No, kdybyste se vy změnila, například v motýla, také by vám to připadalo poněkud divné.

Housenka: Vůbec ne! Mě nic nepřipadá divné!

Alenka: Takhle byste se mnou neměla hovořit.
Housenka: Jak?
Alenka: Hrubě a úsečně.
Housenka: Aaa...ale já...
Alenka: Jsem opravdu velice rozrušená. Možná, že začnu plakat.
Housenka: Proč?
Alenka: Protože si nepamatuji věci tak jako dříve a nedokážu si udržet jednu velikost ani deset minut.
Housenka: Dost podivné. Být vámi, prozkoumala bych to! Co si nedokážete zapamatovat?
Alenka: Písně a básně a normální věci.
Housenka: Hrozně! Horší než nemoc Beri Beri. Nesmíte se bát. To je horší než zapomínat. Jak velká chcete být?
Alenka: Na tom mi nesejde. Ale pořád se měnit se mi nelíbí, víte.
Housenka: To tedy nevím!
Alenka: Už zase se mnou mluvíte tak úsečně!
Housenka: A vy se zase přestáváte ovládat, což je proti královním nařízením! Líbí se vám vaše velikost?
Alenka: Chtěla bych být o něco větší. Tato výška je prostě příšerná.
Housenka: Nuže dobrá. Jedna strana vás může zvětšit, druhá strana vás může zmenšit.
Alenka: Jedna strana čeho?
Housenka: Z houby přece. Proto tady taky je. Všechno má svůj smysl, dokonce i tady.
Alenka: Děkuji, majore!
(housenka zmizí a Alenka přistoupí k houbě)
Jedna strana mě prý zvětší. *(utrhne kousek)*
A druhá strana mě zase zmenší. *(utrhne i tady)*
Zajímalo by mě, která je která. *(kousne si a naroste do normální výšky)*
Páni, raději si je nechám. Třeba se mi později budou hodit. *(strčí si kousky do kapsy)*

4. Vévodkyně (Žabí Lokaj, Ryba v Livreji, Kuchařka)

(Ryba v livreji vybíhá k domku a buší na dveře)
Žabák: *(otevře)* Ano?
Ryba: Od královny, pozvání pro Vévodkyni na partii kroketu.
Žabák: Od královny, pozvání pro Vévodkyni na partii kroketu.
Ryba: Pozvání na partii kroketu, od královny, pro Vévodkyni.
Žabák: Smysl jsem pochopil.
Ryba: Určitě?
Žabák: Jistě. Je to pozvánka pro Vévodkyni od královny na partii kroketu.
Ryba: Hm, řekl bych to sice jinak, ale už to tak nechám. *(Ryba odchází a Žabák zůstává před dveřmi)*
(Alenka zabouchá na dveře)
Žabák: To klepání je zbytečné.
Alenka: Jak to?
Žabák: Ze dvou důvodů. Zaprvé, jsem na stejné straně dveří jako vy. A zadruhé, je uvnitř takový hluk, že vás stejně nikdo neuslyší.
Alenka: Jak se tedy dostanu dovnitř?
Žabák: To je vážná otázka. A problém. Dalo by se říci, že je to do konce hlavolam.

Alenka: Ano, vypadá to tak.

Žabák: Kdyby byly mezi námi dveře, mělo by vaše klepání smysl. Mohl bych třeba nějaké dveře přinést, ale to by trvalo dlouho. Na druhou stranu, pokud byste byla v domě, mohla byste zaklepat a já bych vás pustil ven. *(předvede do vzduchu ťukání)* Tudy prosím, madam.

Alenka: Jenže já přeci nechci jít ven, ale dovnitř.

Žába: Jistě, ale kdybyste chtěla jít ven, bylo by to snazší.

(v tom se otevřou dveře a vyletí talíř, Alenka uhne a proklouzne dovnitř)

Kuchařka: Víc pepře, víc pepře!

Vévodkyně: Moc pepře, vidíš! *(kýchne)*

Kuchařka: Ještě víc pepře!

(Alenka kýchne a v tom spatří šklebící se kočku)

Alenka: Prosím, řekněte mi, proč se vaše kočka pořád tak šklebí?

Vévodkyně: Je to čínská kočka. A čínské kočky se vždycky šklebí. Není-liž pravda?

Alenka: Nevěděla jsem, že se čínské kočky vždycky šklebí. Vlastně jsem ani nevěděla, že to vůbec dovedou.

Vévodkyně: *(podivně se směje)* To toho ještě nevíte hodně, má drahá. Není-liž pravda?

Alenka: Jste vážně vévodkyně?

Vévodkyně: *(nasupeně)* Nesporně!

Kuchařka: *(hází talíři)* Bang! Bang!

Alenka: Dávejte přeci pozor. Skoro jste mě trefila!

Vévodkyně: Nesmysl! A co si přejete?

Alenka: Ráda bych se dostala do té zahrady.

Vévodkyně: Ó, tak vy umíte mluvit! To já vám raději místo mluvení něco zarecituji.

Bratře Petře, nepřepepřete nám toho vepře.

Jestliže nám toho vepře, bratře Petře, přepepříte!

Tak si toho vepře, bratře Petře, taky sníte!

Och, mám naspěch, takže se tu nemůžu zdržovat!

Kuchařka: Víc pepří, kdo nešetří!

(Alenka vyběhne ven)

5. Bláznivá svačina (Kočka Šklíba, Kloboučník, Zajíc Březňák, Plšice)

Alenka: To byla ale podivná návštěva. *(zamyslí se)* Tak a kudy teď? *(uvidí na větvi kočku)*

Aaa, čínská kočka. Dobrý den. Poradíte mi, prosím, kudy mám jít?

Šklíba: To záleží na tom, kam se chceš dostat.

Alenka: Do zahrady.

Šklíba: A proč právě tam?

Alenka: Zdá se bezpečná.

Šklíba: Někdy jsou zdánlivě bezpečné věci velmi riskantní. *(ušklibne se)* A riskantní věci velmi bezpečné. Jak nemorální! *(zasměje se)*

Alenka: Řekněte, jací lidé tady vlastně žijí?

Šklíba: *(ukáže na jednu stranu)* Tam třeba žije Kloboučník. Tam, kam ukazují tlapkou. *(seskočí)*

Také tam žije Zajíc Březňák. Kde asi jsou? Zřejmě na čajovém dýchánku. Oba jsou potrhlí!

Alenka: Já se nechci setkat s někým potrhlým.

Šklíba: Co se dá dělat, všichni jsou tu potrhlí. Já jsem, ty jsi... (*ušklíbne se*)...a pokud ne, tak je to jen díky nějaké náhodě.

Alenka: A jak víte, že jsem potrhlá?

Šklíba: Protože jsi tady! A každý, kdo je tady, je potrhlý! (*zasměje se*) Byla jsem na loveckém plese. A nelíbilo se mi tam. Všichni mě začali lovit!

Alenka: Asi máte těžký život.

Šklíba: Když se šklebím, ani ne. (*zasměje se, zmizí kromě šklebu*)

Alenka: Tak! Co to má znamenat? Kočku bez šklebu, to už jsem viděla. Ale škleb bez kočky?! (*jde po cestičce a uvidí v dálce čajový dýchánek*)

Čínská kočka měla pravdu. Skutečně tady pořádají čajový dýchánek. Vadilo by jim, kdybych se k nim přidala? (*přijde blíž*)

(*sedí kolem stolu*)

Kloboučník: Máš tam ještě něco k snědku, Plšice? Třeba chlebíčky namazané máslem nebo jahody! Miluji jahody! A co ty?

Zajíc: Jsem si jist, že je někde hamouní!

Alenka: Hm, ztratila jsem se. Mohla bych...

(*všichni zbystří*)

Zajíc: Nemáme místo!

Kloboučník: Není tady místo.

Alenka: Je tu spousta místa.

Zajíc: Proč jsi mi to nenahlásil trochu dřív, brachu?

Kloboučník: Protože jsem zaspal.

Zajíc: Co tu prosím děláš?

Alenka: Víte, celý den hledám tu překrásnou zahradu a teď jsem unavená a hladová.

Kloboučník: Tak to je něco jiného.

Zajíc: My tady vlastně jíme už celé hodiny.

Kloboučník: Ale ještě nejsme u konce. (*zasměje se*)

Zajíc: Číšníku! V mé polévce plave vlas!

Kloboučník: Je blond? Chybí nám číšnice.

(*oba se smějí*)

Zajíc: (*vyskočí se židle a zpívá a poletuje kolem*)

Čajník medový,

Proč se ptát, kdo ví?

Je libo kávičku,

Cukr na lžičku,

Na hlavu klobouček,

No ty jsi cukroušek!

Vzácná návštěva se na mě nehněvá,

Já teda ne!

Tohle nesnesu,

Rač prchnu do lesů.

Já breptám, ale co to stolem zatřáslo?

Už to na mě jde a kdo mě poleje?

Nechci se bát!

Tak co!

Zajíc: (*otočí se k Alence*) Dej si trochu vína.

Alenka: Já...žádné víno nevidím.

Zajíc: Žádné tu není. Jsi příliš mladá!

Alenka: Pak ovšem nebylo slušné mi je nabízet.

Zajíc: Ale od tebe zase nebylo slušné posadit se u nás bez pozvání. Toto je totiž soukromé soaré.

Alenka: Nejspíš jsem sem neměla tak vpadnout. Víím, že mě nikdo nepozval. Ale stůl byl prostřený pro spoustu lidí. *(rozhlédne se)*

Kloboučník: Má odpověď je chytrá a smysluplná. *(odmlčí se)* Nechceš se nechat ostříhat? *(zasměje se)*

Alenka: Nechte si ty osobní poznámky. Je to hrubé!

Kloboučník: Co říkáš? Osobní poznámky jsou hrubé?

Alenka: Ano.

Kloboučník: Každý den se učíme něco nového. Pamatuj si to, Březňáku. Může se ti to hodit!

Plšice: Pryč s krvavou babou!

Alenka: S kýmže?

Kloboučník: Se srdcovou královnou. A teď, mám pro tebe jednu hádanku – Proč je havran jako psací stůl?

Zajíc: Proč je havran jako co?

Kloboučník: S tebou jsem přece nemluvil!

Zajíc: Proč? Nejsem ti dost dobrý?

Kloboučník: Ty už jsi tu hádanku slyšel.

Zajíc: Díval ses na mě, když ses ptal, proč je havran jako psací stůl!

Kloboučník: *(zařve)* Ptám se Alenky!

Plšice: A dost!

Kloboučník: Díky. Jsem v cajku.

Alenka: *(přemýšlí nahlas)* Ehm, proč je havran jako psací stůl. Vííte, já víím, co to znamená! *(a bere si něco k jídlu ze stolu)*

Zajíc: Chceš tím říct, že si myslíš, že znáš odpověď?

Alenka: Ano.

Zajíc: Tak nám řekni, co víš!

Alenka: To řeknu! Vííte, aspoň myslím, že víím, co to znamená. A to je přece totéž.

Kloboučník: To vůbec není totéž! Také bys mohla říci, že vidím, co jím, je totéž jako jím, co vidím!

Zajíc: Nebo bys mohla říci, že líbí se mi, co dostávám je totéž, jako dostávám, co se mi líbí.

Plšice: To je to samé, jako kdybys řekla, dýchám, když spím, je totéž, jako spím, když dýchám.

Kloboučník: U tebe je to totéž. Čisté šálky! Čas se plazí po bříše!

Alenka: Po bříše se plazí armáda.

Zajíc: To je ale divná armáda, když se musí plazit po bříše. Ta myšlenka se mi nelíbí. Tak.

Kloboučník: Kolikátého je dnes?

Alenka: Čtvrtého.

Kloboučník: Aaa, jdou o dva dny pozadu! Říkal jsem, ať nepoužíváš máslo! *(na Březňáka)*

Zajíc: Ale bylo to to nejlepší.

Kloboučník: Musí tam být určitě také nějaké drobky. Říkal jsem ti, abys do toho nedával máslo nožem na chleba. Je ti to jasné!

Plšice: Jasně, jasně, jasné!

Zajíc: Jistě chápeš, že jsem ho tam nemohl dát vidličkou. Počkej, podívám se. *(natáhne ruku po hodinkách)*

Kloboučník: No, dělám to nerad, ale tumáš.

(Zajíc je poslechne, zatřepe a bouchne o stůl, nakonec namočí do čaje)

Zajíc: Vůbec tomu nerozumím. Bylo to přece to nejlepší máslo.

Plšice: Dánské.

(Alenka je vezme z čaje)

Alenka: To je zvláštní. Ukazují dny, ale hodiny vůbec ne.

Kloboučník: Proč by měly? Vaše hodiny ukazují také rok?

Alenka: Ne, rok přeci trvá příliš dlouho.

Kloboučník: Já sklapnu kufry.

Zajíc: Kde?

Plšice: Jak?

Alenka: Proč?

Kloboučník: Táhle. *(ukáže na hromadu vedle sebe, chvíli ticho, a pak se zasměje)*

Zajíc: Poznám, když jsem poražen.

Alenka: Vážně?

Kloboučník: To mnohé vypovídá o vaší konverzaci. Musíte jiskřit, slečno!

(mírně) Tak už jsi vyluštila tu hádanku o havranovi?

Alenka: Ne, vzdám se. Jaká je odpověď?

Kloboučník: Nemám ani nejmenší ponětí!

Zajíc: Já také ne.

Plšice: No jistě.

Alenka: Měli byste s časem nakládat lépe než si vymýšlet nějaké hloupé hádanky!

Kloboučník: Kdybys znala čas tak jako my, nikdy bys neřekla nakládat!

Zajíc: Nakládají se přeci jediné okurky.

Plšice: Do láku.

Alenka: Nevím, jak to myslíte.

Kloboučník: Jistěže ne, protože jsi s časem nikdy nemluvila. Já ano. Bývali jsme velmi dobří přátelé. Sloužili jsme říši ještě předtím, než ji prožrali červotoči. Ale pak jsme se pohádali.

(ukáže na zajíce) A tenhle ten se zbláznil!

Zajíc: Lichotníku.

Kloboučník: Bylo to na koncertě pořádaném srdcovou královnou.

Zajíc: Proboha zastavte ho, nebo začne zpívat. Je pozdě!

Plšice: Zavřete mě někdo do čajníku!

Kloboučník: Je to od vás moc milé. *(vyskočí na stůl)* A teď bych vám rád, jako přídavek, zazpíval píseň Tetina dřevěná noha! Maestro, prosím, začněte.

Noha dřevěná, léty červená,

Pro tetičku, můj zajíčku, hodně znamená!

Barevné květy, na noze tety,

Všichni obdivují. To je konec mé věty!

Ó, noha dřevěná!

Zajíc: Ouha ouha ouha!

Kloboučník: Jak můžeš přerušit mojí píseň nějakým – ouha ouha ouha!

Zajíc: Ouha ouha ouha. Důležité není, co znáš, ale koho znáš!

Kloboučník: Ale já neznám nikoho.

Plšice: Tak opusť podium červenými dveřmi. Na druhé straně je patnáctimetrový sráz.

Kloboučník: Ale stále jsme dobrými přáteli! Noha dřevěná! *(skočí ze stolu)*

Nicméně, ten koncert jsem nedokončil, protože královna náhle vykřikla: „Ten chlap vraždí tón, srazte mu hlavu!“

Alenka: To muselo být strašné.

Zajíc: Na tak malé děvčátko jsi velice chápavá.

Plšice: Kruto přísně!

Kloboučník: Nicméně, čas se kvůli našemu představení urazil. A od té doby nechce dělat, oč ho žádáme. Prostě zastavil čas. Je pořád pět hodin.

Alenka: Když vám čas zastavil čas, může to udělat i mě?

Kloboučník: Dělá to jenom při odpoledním čaji.

Alenka: Takže jej máte stále.

Kloboučník: Řekni nám pohádku.

Alenka: Žádnou neznám.

Zajíc: Tak nám ji musí říct Plšice.

Plšice: Bla bla blá!

Kloboučník: Dej si více čaje.

Alenka: Žádný čaj jsem neměla, tak si přece nemohu dát více.

Zajíc: Nemůžeš si dát méně. Je velmi snadné dát si více než nic. Zvláště, když jsi chudá.

Alenka: Tento dýchánek se mi nelíbí tolik, jak jsem se domnívala.

Kloboučník: To bys rozhodně neměla říkat. Protože to, že tě známe, neznamená, že tě seznámíme se svými přáteli.

Zajíc: Žádné nemáme. A i kdybychom je měli...

Plšice:...stejně bychom je nepozvali.

Alenka: Už vaše hrubé řeči nebudu poslouchat.

Zajíc: No, to si jistě najdeš lepší místo.

Kloboučník: Rozhodně. Když budeš mít štěstí.

(Alenka odchází a Zajíc s Kloboučníkem se hlasitě dohadují)

Alenka: To byl nejhoupější dýchánek, na jakém jsem kdy byla. *(odchází do lesa, až najde dveře ve stromě)*

To je zvláštní. *(projde jimi a ocitne se v místnosti s mnoha dveřmi jako na začátku, vytáhne klíček z kapsy a jde ke dveřím do zahrady)*

Tentokrát se mi to musí podařit. *(otevře dveře a vejde do krásné zahrady)*

6. Krok se Srdcovou královnou (karty – Dvojka, Pětka, Sedma, Bílý králík, Srdcová královna, Srdcový kluk, Kočka Šklíba, stráž, dvořani)

Alenka: Konečně! Místo, kde se mohu schovat.

(přijde k aleji růží, a spatří karty, jak obarvují bílé růže na červenou)

Dvojka: Dávej přeci pozor, pětko, rozléváš barvu.

Pětka: Já za to nemohu, dvojko. Sedma mi vrazila do lokte.

Sedma: To jistě! Přehazujete odpovědnost jeden na druhého.

Pětka: Hm, jen si mluv. Královna říkala, že si zasloužíš popravu.

Sedma: A za co?

Dvojka: Za tulipány.

Sedma: Cože?

Dvojka: Dals do jídla tulipánové cibulky místo cibule.

Sedma: A nic víc? Takovou chybu může udělat každý! *(odchází uraženě a dvě karty malují dál keř)*

Alenka: Dobrý den.

Karty: Dobrej.

Alenka: Proč barvíte ty růže na červeno?

Pětka: Víte slečno, podle nařízení to měl být keřík červených růží. Omylem jsem vypěstoval bílé.

(Sedma vykoukne a nasupeně se k nim zase přidá)

Sedma: To se může stát každému.

Alenka: *(nechápaně)* Ano.

Dvojka: Když to královna zjistí, budeme hned všichni o hlavu kratší.

Pětka: Takže se to rychle snažíme napravit, jak nejlépe umíme.

Dvojka: Než to zjistí.

(Je slyšet slavnostní ovace a královna přichází s poddanými – Bílý králík, Srdcový kluk držící korunu a dvořani)

Sedma: *(plaše polkne)* Královna! Bože!

(karty začnou splašeně pobíhat a couvat a bourat do sebe, zahodí malířské náčiní, kleknou a padnou k zemi)

(královna vejde a po pár krocích zakřičí)

Srdcová k: Stát! *(a zaměří svůj zrak na Alenku)* A kdo má být tohle?

Srdcový kluk: Naprosto souhlasím.

Královna: Nebuďte směšný!

Kluk: Copak bych vám mohl někdy lhát?

Královna: Mohl.

Kluk: Ó, děkuji. Pochvaly slyším rád.

Královna: Jste idiot!

Kluk: *(odmlčí se)* Přesně tak, výsosti. *(pro sebe)* Vy to rozpoznáte jako jediná.

Královna: Jakkak ti říkají, holčičko?

Alenka: Říkají mi Alenka. K vašim službám, výsosti.

(královna pohlédne na karty na zemi)

Královna: A co támhleti?

Alenka: Do těch mi nic není. Jak to mám vědět.

Královna: *(zrudne a křičí hystericky)* Setněte jí hlavu!

(všichni dvořani opakují znuděně po královně)

Královna: Setněte jí hlavu!

Alenka: Přestaňte se vztekat. Je to hrubé.

(královna zhluboka dýchá a snaží se uklidnit)

Kluk: Výsosti, je to jenom dítě.

Královna: Myslíte?

Kluk: Zajisté.

Královna: Tak ano. Dnešní děti nemají vůbec žádnou úctu k autoritám. *(odmlčí se a zahledí na karty na zemi)* Vy tři, vstaňte! *(karty kleknou a začnou se modlit)* Přestaňte! Točí se mi z toho hlava! Vstát! Copak to tu tropíte?

Karty: No, my jsme...my jsme...mysleli jsme...

Královna: Setněte jim hlavy! *(odchází)*

(karty se chytí za krk a Alenka se k nim obrátí)

Alenka: Nebudete popraveni, to nesmějí udělat. Rychle, skočte mi do kapsy!

(Alenka je schová a jde pozpátku, až na ní promluví královna)

Královna: Doufám, že hraješ kromet!

Alenka: Kdo, já?

Královna: Ano! Je snad jasné, že obvykle nemluví sama se sebou! Pokud to ovšem není jediný způsob, jak vést inteligentní konverzaci, že ano.

(zaječí) Tak umíš hrát kromet?

Alenka: Ano.

Královna: No tak pojď! *(jde se připravit na hru)*

(Alenka vyhledá Bílého králíka)

Alenka: Tak co Vévodkyně?

Bílý králík: Pat. Královna nařídila, že má být popravena. A to všechno jenom kvůli tomu, že řekla...

(královna je přeruší)

Královna: Jděte všichni hned na svá místa!

(začne hra a královna se chvíli směje a chvíli křičí – Setněte jí/jemu hlavu – až vznikne chaos)

Alenka: Vůbec se mi tady nelíbí. Příliš rádi tu popravují.

(objeví se čínská kočka nahoře a jen hlava)

Alenka: Aaa, to je čínská kočka! Zdravím vás!

Šklíba: Jak se ti líbí hra?

Alenka: Nehrají právě fér.

Šklíba: To nedělá nikdo, když ví, že nemusí. Naučíš se to.

Alenka: Měla jsem odpálit královnina ježka, ale on se nechce stočit do klubíčka.

Šklíba: Měla by ses na to podívat taky jeho očima.

Alenka: Ano, to bych měla.

Šklíba: A co královna?

Alenka: Nic moc. *(všimne si, že stojí poblíž a poslouchá jí)* Je totiž velice zručná, chápete. Takže se proti ní nedá hrát.

Královna: To je ale roztomilá holčička. *(popláce jí po hlavě)* Hodná. *(jde zase pryč)*

(Šklíba se šklebí a nic neříká, přijde k ní Srdcový kluk)

Kluk: Kdo to je?

Alenka: Přítelkyně. Čínská kočka – Srdcový kluk. *(představí je)*

Kluk: Ah, to se mi nelíbí. Ale když už jste tady, smím vám políbit ruku?

Šklíba: Raději ne.

Kluk: Cože? To je ale neomalenost. Víte, k čemu to vede? *(ukáže podřízlý krk)*

(Šklíba vykulí oči a ještě víc se zašklebí)

Kluk: A nedívejte se takhle na mě.

Alenka: Kočka smí hledět, jak se jí zlíbí.

Kluk: A jak to?

Alenka: Někde jsem to četla.

Kluk: Já ne! Zní to nemorálně. Má to podtóny. Mělo by se to zakázat.

(královna projde a ukáže na kočku)

Královna: Setněte jí hlavu!

Alenka: Ale jak jí chcete setnout hlavu, když nemá tělo?

Kluk: Všechno, co má hlavu, může býti státo!

Královna: Všichni tady pořád jenom mluví a nic se neděje. Pokud se to ihned nezmění, upozorňuji vás, že tady nechám všem setnout hlavy!

Kluk: *(na Alenku)* Tak si vyber, děvenko. Popravit či nepopravit. To je otázka!

Alenka: Když jednáte s kočkami, tak musíte opravdu velmi opatrně. Mají velký vliv a bývají vidět na všech důležitých místech. Říká se, dvakrát měř, jednou řež.

Královna: To je velmi dobrá rada, děvenko. *(zazní potlesk)*

Alenka: A ještě jedna věc. Ta kočka patří Vévodkyni.

Královna: A ta je ve vězení. Přivést!

(stráž odběhne a kočka se zatím vytratí)

(přijíždí Vévodkyně na kolečkové židli)

Kluk: Aaa, Vévodkyně! Dobře. Je to vaše kočka? *(ukáže na místo, kde byla kočka)*

Vévodkyně: *(podívá se tím směrem a nic tam není)* Ne!

Kluk: Ne, není? Řekli mi, že...*(podívá se na místo a vykřikne)*...je pryč! Pomozte mi ji najít! Všichni pomáhat!

(všichni zmateně hledají a Vévodkyně pokyne Alence a jdou do popředí na kraj)

Vévodkyně: Nevíte, jaké je to potěšení vás znovu vidět, staroušku.

Alenka: Děkuji.

Vévodkyně: Jste vystrašená.

Alenka: Jsem spíš zmatená.

Vévodkyně: Nikdy se nevzdávejte.

Alenka: Proč?

Vévodkyně: Protože by byl život nudný!

(královna vpovzdálí křičí – setněte jim hlavy!)

Alenka: Hra se nějak vylepšila.

Vévodkyně: Z toho plyne poučení. Čím více je tu pro mne, tím méně je tu pro vás! *(směje se)*

Alenka: Nebo byste mohla říci, že štěstí přeje statečným.

Vévodkyně: To bych mohla! A řeknu! Štěstí přeje statečným! Dobré poučení. Jsi chytrý staroušek! Jsi ta pravá!

Alenka: Pravá na co?

Vévodkyně: *(ztiší hlas)* Na splnění úkolu. Kdo jiný by mohl, když ne ten, kdo je toho hoden? Připravena?

Alenka: Ale na co?

Vévodkyně: Navrátit rád a mír říši divů. *(zarecituje)*

Královská koruna nosí se na hlavě,

Byla však vystavena záhadné zradě.

Klam a preludy vkradly se k ní,

Teď na podnosu bez hlavy si lebedí.

Uzmi ji a odveď cestou kam má,

Posadit si na hlavu pravá královna. *(s posměchem odjíždí)*

Alenka: Ale já? Cože jste to říkala? *(přemýšlí a spatří korunu na podstavci)* Aha. *(přikrade se k ní a pomalu ji vezme do rukou, v tom se u ní objeví dveře a ona jimi projde i s korunou)*

7. U Bílé Královny (Bílá Královna, poddaní, Housenka)

Alenka: Kde to jsem? *(slyší fanfáry a postupně se před ní objevuje bílé království, dojde až ke královně a nejistě ji předloží korunu)*

Bílá k: Vítej na Marmoreálu.
(*zazní fanfáry ještě jednou a hudba*)
Vítej, v zemi, která je tvou spásou,
Vítej, kde se nemusíš už bát.
Vítej, budu tvou hvězdou jasnou
A mír ať vládne v nás.
Vítej, zůstaň se mnou chvíli,
Snívej, pohleď na náš jas.
Dýchej, říše díky tobě sílí
A zastaví se čas,
Náhle je tu plno krás.

Alenka: (*usměje se a přistoupí ke královně*) Myslím, že tohle patří vám.
Královna: (*přitáhne si korunu a políbí ji*) Vorpálová koruna je zpět. A mé klenoty kompletní!
Poslední, co schází, je hlava jeho nositele. (*uloží ji ke klenotům a prohlédne si Alenku*)
Jsi o něco větší, než jsem čekala.
Alenka: Snědla jsem moc houby.
Královna: Aha. Pojď se mnou.
(*přejdou ke stolu s bylinkami a lektvary*)
Královna: Aaa, to bude ono. Ždibec červího sádla, urina masařek, vycucané prsty. (*přivoní a zasměje se*)
Má sestra studovala panování a já živé vědy. Pověz, jaká se ti zdá?
Alenka: Pěkně uhozená.
Královna: A její hlava?
Alenka: Škopek.
Královna: Já myslím, že jí v ní něco roste a to ji zřejmě tlačí na mozek. (*dál vaří*) Tři groše z umrlcovi kapsy, dvě lžičky zbožného přání. Šup tam!
Alenka: Neumíte si představit, co se v tom hradu děje.
Královna: (*zváží*) Ale ano, umím. Avšak až spatří, že mám v rukou korunu, bude poražena a lidé v říši divů nebudou muset dál snášet její ohavnosti.
(*přidá poslední ingredienci - plivne*) Tak a je to hotovo! (*nalije Alence*) Foukej.
(*Alenka fouká a napije se a náhle se zmenší na svou velikost*)
Královna: Je to lepší?
Alenka: O mnoho. Děkuji.
Královna: A teď se můžeme rozloučit. Aspoň prozatím. Ale někdo by s tebou ještě rád mluvil.
(*královna Alenku zavede za Housenkou, která sedí na květině*)

Alenka: Zdravím vás, majore.
Housenka: Ahoj Alenko, ještě jsi celá?
Alenka: Ano, mám už zase svou velikost. To i díky vám.
Housenka: Neřekla bych, že tentokrát za to mohu já. (*mrkne*)
Alenka: Chtěla jste se mnou mluvit?
Housenka: Ani ne, ale když už jsi tady... (*protáhne se*) Ještě ráno jsi neměla tušení, kým jsi, teď se mi zdá, že víš, kým jsi, ale stále jsi na pochybách.
Alenka: Jak to myslíte?
Housenka: Záleží na tom, jak to myslím nebo záleží na tom, jak to myslíš ty?
Alenka: Tomu nerozumím.

Housenka: Chceš-li to myslet vážně, potom měj na paměti, kde na hlavu koruna sedá, že z toho malér se zvedá.

Alenka: Budte tak hodná a přestaňte mluvit v hádankách! Jsem zmatenější, než jsem byla, když jsem vás spatřila.

Housenka: Aaa, takže chápeš více. Výborně. *(poťuká si na hlavu jako symbol koruny, housenka se začne zakuklovat a květina se zavře)*

Alenka: To bylo podivnější setkání než posledně. Nejspíš myslela královskou korunu. Ale co s ní?

8. Les (Lilie, Růže, Kopretiny, Tydlita a Tydlida)

(v tom si všimne, že kolem ní se otevírají i ostatní květiny a mluví)

Alenka: Jé, zlatá lilie. Kdybys tak uměla mluvit a řekla mi kudy z lesa.

Lilie: Já umím mluvit. Pokud je tu někdo, s kým to stojí za to.

Alenka: A mluví všechny květiny?

Růže1: Tak jako ty. Není naším zvykem začínat mluvit jako první. Čekala jsem, jestli začneš mluvit ty.

Růže2: Říkala jsem si, že máš ve tváři jistou stopu výrazu, aspoň trochu.

Růže1: I zbarvení je celkem v pořádku.

Lilie: Její zbarvení mě vůbec nezajímá. Kdyby měla trochu vlnitější plátky, ušla by.

Alenka: Nebojíte se růst zrovna tady? Nikdo se o vás nestará.

Lilie: Cha, je tady spousta stromů. K čemu jinému by byly dobré.

Alenka: Jak pomohou, když se blíží nebezpečí.

Kopretina: Dokážou pěkně štěkat.

Všechny: To jsem nevěděla. *(smějí se)*

Lilie: Ticho vy tam! Jsou takové jenom proto, že na ně nedosáhnu. Jsou příliš blízko u země.

Alenka: Když nebudete slušné, upletu si z vás věnec.

(kopretiny ztichnou)

Lilie: Kopretiny jsou ze všech nejhorší. Hned vedle hledíků.

Alenka: Ale jak to, že tu všechny tak dobře mluvíte. Byla jsem už v mnoha zahradách, ale květiny jsem mluvit neslyšela.

Lilie: Sáhni si na zem.

Alenka: *(sáhne)* Je velmi tvrdá.

Lilie: Ano. Ve většině zahrad jsou záhony příliš měkké, takže květiny stále spí.

Alenka: Aha, to mě nenapadlo.

Růže1: No, podle mého názoru tě nenapadlo nikdy nic.

(všechny se smějí)

Lilie: Ihned zmlkňte! Všechny!

Alenka: Tak jak se odtud dostanu?

Lilie: *(ukáže)* Tudy.

(květiny po ní zopakují – TUDY, ale každá ukazuje jinam a začnou se dohadovat)

(Alenka prostě odejde svou cestou, kráčí dál, až narazí na dva sourozence, zarazí se a všichni na sebe chvíli tiše hledí)

Tydlita: Hele, stojíme tady jako voskové figuríny.

Tydlida: Takže bys měla zaplatit za to, že se na nás smíš dívat. Hm?! Na ty se přece nemůžeš jen tak dívat.

Obě: Kdepak!

Tydlita: Ale naopak. Pokud si myslíš, že jsme živý, měli bychom se představit.

Tydlida: Já jsem Tydlida. A tohle je Tydlita.

Alenka: Jsem Alenka. *(snaží se přes ně projít, ale nedaří se jí to)*

Tydlida: A znáš Veroniku Papovou? *(vykloní se a Alenka proběhne mezi nimi)* Co říkáš?

Alenka: Ne, kdo je to?

Tydlita: Nevíme, ale prokazujeme jí službu, když o ní mluvíme. Myslíš, že nám bude vděčná, až bude slavná?

Obě: Kdepak!

Alenka: Právě mě napadla básnička o vás dvou. *(začne recitovat)*

Tydlita a Tydlida si vyhlásily válku,

Řekla Tydlita, že Tydlida jí zničila zcela novou pátku.

Tu přilít havran z dědiny, jak noc byl černý celý

To tak zlekalo hrdinky, že na spor zapoměly.

(obě se začnou smát)

Tydlida: Ale tady žádný havran není.

Tydlita: Recitovala jsi velice pěkně. Gratulujeme! Ale není to o nás.

Obě: Kdepak!

Tydlita: Ne, je to o jiné Tydlitě a Tydlidě. O naprosto jiných lidech, kteří se jen stejně jmenují.

Tydlida: Začala jsi totiž úplně špatně.

Tydlita: Ano, poté, co jsi řekla, jsem Alenka, mělo přijít, jak se máte a poté potřásání rukama. *(předvedou)*

Tydlita: No, třes.

(natáhnou obě jednu ruku a Alenka se snaží potřást, ale ony uhýbají, nakonec chytí obě)

(Obě začnou tancovat s Alenkou dokola a potom se pustí a pokračují v tanci samy)

Tydlita: Dvakrát dokola úplně stačí. *(unaveně dosednou)*

Alenka: Snad nejste unavené?

Tydlida: To v žádném případě! *(zhluboka dýchají)*

Tydlita: Díky za optání.

Tydlida: Když už jsme začaly básní a písni, pokračujme tak.

Alenka: Promiňte, nemám čas.

Tydlita: My také ne. Nenosíme hodinky.

Obě: Kdepak!

Alenka: Tak mi ještě zatančete. Pokud nejste znavené.

Tydlida: Ovšem, že nejsme znavené!

Tydlita: Ovšem a rády. Sleduj nás, Alenko!

(začnou společně tancovat a Alenka se pomalu vytrácí, na kraji se jí chopí srdcové stráže a ona křičí do hudby)

9. Srdcový tribunál (Vévodkyně, Srdcová Královna, Bílý králík, Stráže, Porotci, Kloboučník, Zajíc Březňák, Srdcový kluk, Bílá Královna)

(scéna postavená z karet, uprostřed Srdcová královna, vývěsní plakát – hledá se koruna, Alenka se posadí vedle Vévodkyně a pozoruje okolí)

Alenka: Co dělají? Nemají co zapisovat. Přelíčení ještě nezačalo.

Vévodkyně: Zapisují si svá jména pro případ, že by je zapomněli, než bude stání u konce.

Alenka: Velmi podivné.

Bílý králík: Ticho v soudní síni!

Alenka: Nebudu předvolána, že ne.

Vévodkyně: Jak předvolána?

Alenka: Nechci stát a mluvit před tolika lidmi. Proč jsem tady?

Vévodkyně: Zachránit kluka před smrtí je horší než osud.

Červená k: Písaři, přečtěte obvinění.

Bílý králík: Srdcová královna nosila u sebe v ten krásný srdcový den

korunu vládnutí, co ztratila se z podnosu jako sen,

Srdcový kluk jí měl střežit, však ukradl a utekl s ní ven!

Srdcový kluk: Přiznávám se, neudělal jsem to! A jsem rád, rád, rád, že ne! Kdybych mohl vrátit čas, tak bych to znovu neudělal!

Srdcová k: Bang! A případ je uzavřen.

Alenka: To není správné.

Srdcová k: Co jsi říkala?

Alenka: Nic.

Srdcová k: Páni porotci, odeberte se k odebírání a zvažte rozsudek!

Bílý králík: Ještě ne.

Srdcová k: Proč ne?

Bílý králík: Ještě je třeba říci spoustu věcí.

Srdcová k: To je zvláštní. Dokonce divné.

Bílý králík: Vážená poroto, je zcela evidentní, že obžalovaný je vinen! Nechte stranou důkazy a pohleďte na jeho tvář!

Srdcová k: Zavolejte prvního svědka.

(všichni postupně opakují po královně)

(přiběhne Kloboučník s šálkem v ruce)

Kloboučník: Dobrý den. Zaspal jsem. Promiňte, že jsem si to přinesl s sebou, ale když pro mě přišli, tak jsem ještě neměl dopitý svůj čaj.

Alenka: Nikdy nemá dopitý čaj.

Srdcová k: Měl jste mít ten čaj dopitý. Kdy jste s tím začal?

Kloboučník: Zeptám se pana Zajíce.

Srdcová k: Ať přijde! *(objeví se vedle něj Zajíc Březňák)* Nedokončila jsem větu!

Zajíc: Žádnou jste ani nezačala, vaše výsosti.

Srdcová k: To je pravda.

Kloboučník: Kdy jsme začali pít čaj? Čtrnáctého?

Zajíc: Patnáctého.

Srdcová k: Zapište to! Teď to odečtěte, znásobte a převedte na gramy a kila. *(chvilku počká)*

Máte to? Jaká je odpověď? *(otočí se na Kloboučníka)* Ten klobouk uráží nejvyšší soud! Sundejte ho!

Kloboučník: *(koktá)* Nemohu, vaše veličenstvo.

Srdcová k: A pročpak nemůžete?

Kloboučník: Není můj.

Srdcová k: On ho ukradl! *(na porotce)* Vážení porotci, zapište to!

Kloboučník: Ne.

Alenka: Královna se mi zdá velmi předpojatá.

Srdcová k: Díky, Alenko. Proto jsem vhodná kandidátka na funkci soudce.

(na Kloboučníka) Neznáme se odněkud?

Kloboučník: Oh, prodávám klobouky. Nic vlastního nemám. Jsem Kloboučník.

Srdcová k: Proč jste to neřekl hned! To měla být první věc! Ne, předložte důkazy.

Kloboučník: Důkazy, ano. *(nervózně)*

Alenka: Jen klid, pane kloboučníku.

Kloboučník: Jsem jen chudý muž, veličenstvo. Ani čaj jsem nedopil. A co teprve s chvěním čajových šálků.

Srdcová k: To vy jste ten rozechvívač! Vzpomínám si, jak jste zpíval na mém čajovém koncertě! Tohle je naprostá urážka všeho, co mi patří!

Kloboučník: Jsem jen chudý člověk. Stojím tady před vámi plný výčitek a pokání. *(klekne)*

Srdcová k: A navíc jste velmi špatný herec! Pokud je to všechno, co víte, můžete se postavit.

Kloboučník: Víc nemůžu. Stojím, jak nejlépe umím.

Srdcová k: Můžete jít.

Kloboučník: Mám vám ještě něco zazpívat?

Srdcová k: Zmizte! A venku mu setněte hlavu! A dalšího svědka!

Srdcový kluk: A co já?

Bílý králík: Co byste si přál?

Srdcový kluk: Jsem obžalovaný. A vy si jen pořád předvoláváte svědky! To není fér! Jsem tady ten nejdůležitější a dosud jsem se nedostal ke slovu.

Srdcová k: A co jste nám tedy chtěl říci?

Srdcový kluk: Chci, abyste věděli, že nemám žádnou potřebu krást. Jsem samostatně bohatý. Mám dostatek peněz až do konce života. Za předpokladu, že zemřu zítra.

Srdcová k: Pokusíme se to zařídit.

Srdcový kluk: Pak je to v pořádku.

Srdcová k: Dalšího svědka!

Bílý králík: Předvolejte Alenku.

(všichni se na ni podívají, ona vstane a jde na místo svědků)

Alenka: Promiňte, to předvolání se mi vůbec nelíbí.

Srdcová k: Na tvém místě by se mi to naopak líbilo. Většina lidí je ráda středem pozornosti. Tak, co víš o celém tom případu s korunou?

Alenka: Nevím nic důležitého. Jen to, že koruna vám nepatřila, ale už je v bezpečí.

Srdcová k: To je velice důležité. Ale jak nemůžeš vědět nic, když aspoň něco víš?

Alenka: Tomu nerozumím.

Srdcová k: Nedůležité. Důležité. Nedůležité...*(pro sebe si opakuje a přemýšlí)*

Alenka: Řekla jsem vám všechno, co vím. Ráda bych se vrátila na místo.

Srdcová k: Jsme dojati vaší žádostí, ale je tu pravidlo číslo 42. Poroto, vyneste rozsudek! Počkejte! Nejprve trest, potom rozsudek.

Alenka: To je nesmysl.

Srdcová k: Pozor na pusu, Alenko!

Alenka: Nemůžete odsoudit nevinného člověka.

Srdcová k: Přece to tak děláme pořád. Setněte jí...

Alenka:...přestaňte pořád křičet, setněte jí hlavu, nebo za chvíli někdo setne tu vaší!

(v tom se na scéně objeví Bílá královna s korunou na hlavě)

Bílá k: Hledáš tohle, sestřičko? *(a poťuká na korunu)*

Srdcová k: Jak je to možné! *(vylekaně)*

Bílá k: Srdcová královno! Za zločiny zplozené v říši divů zasloužíš smrt, avšak já zabíjet nesmím. Proto budeš vyhnána do pustiny. Nikdo ti nesmí projevit milost, ani s tebou promluvit. Zůstaneš na světě sama. Odsoudila bys nevinného jen pro svou malichernost v setnutí hlav.

Srdcová k: Radši mi utněte hlavu!

Bílá k: Já ti ale nedlužím laskavost.

(srdcové královny se chopí stráže a ona je za povyku odvléčena)

Kloboučník: Jejda! Takže dobrý šálek je lepší než ten špatný. *(vesele si lokne)*

(všichni začnou vískat a pištět a tleskat a tančit)

Alenka: *(přejde do popředí s Bílou královnou)* A je po všem?

Bílá k: Děkuji ti, Alenko. Říše divů je opět tam, kde má být a to jen díky tobě. *(přistoupí k ní a pohladí ji po tváři)*

(Alence se začne točit hlava, prostředí se rozplývat, probouzí se vedle své sestry)

10. Návrat domů

Sestra: Probud' se, Alenko. Zase jsi mi usnula u knihy. Po kolikáté už to bylo?

Alenka: Měla jsem velmi zvláštní sen. Bylo tam tolik podivných osob. Ani nevím, kde bych měla začít.

Sestra: *(zasměje se)* Tak to bude nejlepší, když si skočíš na odpolední čaj s rodiči a potom mi ho povyprávíš.

Alenka: *(vyskočí)* Tak dobře, sestřičko. Půjdeš se mnou?

Sestra: Já si ještě dočtu poslední kapitolu a doběhnu tě.

(Alenka odběhne a sestra přivře knihu a natáhne se)

Kéž bych se dokázala zasnít tak, jako Alenka... *(zavře oči a scéna potemní)*